

VYZNANIE

Na slávu Božiu a jeho svätej Matky, na spásu mojej duše a z lásky k Bohu.

Ctihodný otc¹ v Bohu, v prítomnosti Božej velebnosti, pred ktorou som ako blška, ba oveľa menej, uznávam sa za veľmi nehodnú, aby sa mi dostalo čo len jedinej jeho milosti, ale oveľa skôr pekla za premnohé hriechy, ktorých som sa dopustila, kým som žila uprostred sveta i počas šestnástich či sedemnástich rokov odkedy som pocítila svetlo milosti, pre toľké urážky a zanedbania spolupracovať s touto milosťou, že sa považujem za veľkú nevďačnicu pred Bohom i pred ľuďmi, ktorí ma znášajú s toľkou tpezlivosťou, že keby spravodlivý Pán chcel prísne vykonať svoju spravodlivosť, nemala by som čo namietat.

Dost' často sa trasiem aj červenám, keď pred Pánom o tom uvažujem; no keď na druhej strane obrátim zrak na jeho nekonečné milosrdenstvo a láskavú dobrotu, ktorých sa mi dostalo pre zásluhy môjho Pána Ježiša Krista a na príhovor jeho požehnanej Matky, nielenže dúfam a pozdvihujem svoju dôveru k nemu, ale je mi veľkou útechou a radosťou, že vo veľký súdny deň sa Božie milosrdenstvo prejaví na mne vo väčšej plnosti než na celom zvyšku sveta, a tiež preto, lebo zažiarí nad všetkými ostatnými hriešnikmi, ktorí sa obrátia.

1/ Začnem teda so zahanbením rozprávať, čo som prijala, myslím si, od dobrého Pána (aby ma vytrhol z hriechu a z mojej márnosti), všetko, na čo si spomeniem ako na trochu mimoriadne pre dobro mojej duše i moje povolanie. Takže vyznanie, ktoré zamýšľam [hodlám] urobiť čo najstručnejšie a najpravdivejšie, ako mi bude možné (vo viere, že Boh, skúmateľ našich srdiec nemôže byť oklamáný), bude na moju nápravu a poučenie, ak som sa v niečom zmýlila, alebo trošku na moju úľavu v určitých pochybnostiach, ktoré o tom niekedy mám.

2/ Toto povolanie som prijala, keď som mala devätnásť alebo dvadsať rokov. Zdá sa mi, že za tých dvadsať rokov som sa iba raz dobre vyspovedala z hriechov, ktorých som si bola vedomá, že som v mladosti spáchala; k spovedi ma priviedlo čítanie jednej knihy, čo mi prišla pod ruku náhodou: jeden mladík mi ju zo žartu hodil na posteľ, keď som bola chorá a stále v horúčke. Kniha rozprávala o istých tragických príbehoch ľudí, ktorí sa zo svojich hriechov nechceli vyspovedať, lebo sa hanbili. Len čo som sa cítila lepšie, išla som na spoveď a vzala som so sebou aj naj dôvernejšie priateľky, v ktorých som vzbudila rovnaké obavy pred peklom, aké sa zmocnili mňa.

3/ Keďže som v tom čase bývala v Remiremonte, v mojom rodnom meste, kde bola len temnota nevedomosti a nijaké duchovenstvo, ktoré by priučalo čnosti, moja vtedajšia spoveď nebola dostatočná, aby ma vytrhla z hriechov a márnosti, ktorých som sa dopúšťala, lebo som bola celkom nevedomá. Potrpela som si na česť a to bolo to najlepšie, čo vtedy vo mne bolo. Zdržiavala som svoje ľahkomyseľné správanie v spoločnosti a skrývala som spôsoby svojej márnosti a mladosti, ako sa len dalo. Mala som určitú úctu k Panne Márii a k svätej Anne, takže podľa svetského zmýšľania som bola považovaná za rozumnú a pobožnú dievčinu.

4/ Po tej spovedi sa mi raz v spánku zdalo, že som bola v našom meste na omši v kostole zasvätenom Panne Márii a ako som išla na oferu, zbadala som pri rohu oltára Pannu Máriu v rúchu celkom podobnom nášmu. Zastala som ďaleko od nej, neodvážila som sa priblížiť pre svoju nehodnosť; keď to videla, zavolala ma a povedala: "Pod', dcéra moja, prijmem ťa, lebo keď si žila v hriechu, urobila si vec milú môjmu Synovi, že si sa vyspovedala." Aj keď som to vtedy považovala za sen, predsa som sa rozhodla, že budem Pannu Máriu uctievať ešte viac a častejšie sa spovedať.

5/ Odvtedy som uprostred márností mala v duši veľký smútok a aj určitý sklon odísť z Remiremontu, kde som mala veľa známostí príznačných márnosťou a mladosťou. Naskytla sa príležitosť, ktorú náš Pán vzbudil zo svojej božskej prozreteľnosti pre spásu môjho otca, matky a celej ich rodiny; totiž zosnuli v Božej milosti, ako veľmi dúfam, veď skonali šťastne, za čo Boha velebím. Môjmu otcovi sa dlho vliekla choroba. Radili mu, aby sa odišiel nadýchať do svojho rodiska, že mu tamjší vzduch zdraviu prospeje; otec sa k tomu odhodlal a odišiel s celou rodinou do dedinky² (ktorá bolo v správe farnosti Mattaincourt), kde sa narodil a mal aj možnosť bývať i zostať tak dlho, ako uzná za dobré.

6/ Veľmi som sa tomu potešila, že sa utiahnem od sveta, ktorý ma omrzal, ani som nevedela prečo. Ale aj tam ma obklopili známosti tak ako predtým, svetskej márnosti a pôžitku som tam mala ešte viac než inde. Len vďaka osobitnej Božej milosti ma nepritiaholo povolanie do manželstva, no mala som averziu voči podriaďovaniu sa mužovi.

7/ Takto uplynuli ešte dva roky, až kým neprišiel náš dobrý otec³ do Mattaincourtu za farára, keď predchádzajúci zomrel. Začal kázať vo sviatky a v nedele; no uši som mala zapchaté márnosťou, a srdce zahalené temnotou nedokázalo ešte svetlo prijať. Avšak vzhľadom na úctu, ktorú som mala k Matke Božej, rozhodla som sa pri príležitosti jedného z jej sviatkov, že pôjdem na spoveď a dala som zavolať nášho dobrého ctihodného otca, aby ma vyspovedal, lenže nemal čas a mňa zbožnosť opustila, lebo nebola dost' upevnená.

8/ Potom prišiel podnet, ktorý mi dal poznať, že jestvuje Boh milosrdný a veľmi horlí za moju dušu. Stalo sa, že som po tri rôzne nedele bola na hlavnej omši a zdalo sa mi, že počujem akoby vo vzduchu zvuk bubna, čo lahodil mojim zmyslom, ktoré v tom čase boli ešte veľmi pochabé a pripútané k márnym svetským potešeniam. Keďže som veľmi rada tancovala, zvuk ma tým viac lákal s potešením sa doň započúvať. Poslednú nedeľu som tým bola v duchu tak silno zaujatá, že som bola bez seba a zdalo sa mi, že vidím vo vzduchu diabla búchať na ten bubon a spolok mladých, ktorí ho s veľkou rozjarenosťou nasledovali; pozorne som sa nad tým zamyslela a ešte v tú hodinu som sa rozhodla, že sa už nikdy k takému spolku nepridám a priznala som si, že aj ja som patrila k najväčším horlivcom, ktorí nasledovali tohto démona, čo ma chcel uvrhnúť do záhuby. Predsavzala som si, že od tej chvíle budem robiť vo všetkých svojich skutkoch pravý opak a urobím všetko, čo

budem považovať za milšie Bohu, aj keby som mala zomrieť. Zdalo sa mi, že z môjho vnútra bolo všetko vybraté a že tam bol vložený iný duch.

9/ Odložila som všetky šaty márnosti, na hlavu som si dala biely závoj, aký nosili jednoduché dedinské dievčatá, keď chceli prijímať, a urobila som sľub čistoty bez toho, aby som si k tomu pýtala vôbec nejaký názor. To rozrušilo mojich rodičov i celé okolie; poľušovalo sa tým viac, že v Mattaincourte bola zbožnosť novotou.

Vybrala som sa po prvý raz za naším dobrým ctihodným otcom, aby som mu rozpovedala svoje zámery a urobila všetko, čo mi povie, že je milé Bohu. Poradil mi, aby som si vykonala generálnu spoveď, s ktorou som vtedy bola skoro hotová, lebo som si nemyslela, že mám veľa hriechov. Ale on mi dal do ruky knihu o spytovaní svedomia a tam som sa našla vykreslená s toľkými hriechmi, že ma prenikla taká horkosť, že som plakala vo dne v noci. Počas šiestich mesiacov som každý deň využila istý čas na spoveď u neho. V pamäti sa mi stále vynárali ďalšie hriechy.

10/ V tej dobe prichádzali na mňa silné pokušenia rúhaní a proti Božiemu milosrdenstvu, čo ma nutkali myslieť si [klásť si otázku], prečo dopustil všemohúci Boh, ktorý hriech nenávidí, ako sa tvrdí, že Adam zhrešil a preniesol náchylnosť k hriechu na celé ľudské pokolenie. Veľa mi to chodilo po rozume, no nevedela som, že je to pokušenie. Predsa sa mi ale zdalo, že sa tým netreba zaoberať, veď Boh, ktorý je dobrý, ako som verila, hriech určite nestvoril. Obetovala som mu svoje telo, nech ho aj rozomelie na prach, len nech vráti mojej duši pôvodnú nevinnosť.

11/ Ako som raz večer takto uvažovala, zrazu sa ma zmocnila bázeň a zdalo sa mi, že som obludne tlstá a taká ťažká, že som nemohla ani prstom pohnúť a stratila som reč. Vnútorne mi bolo povedané: "Toto je stav hriešnika, ktorý nemôže povstať bez Božej milosti." A videla som diabla dosť blízko mňa i anjela v bielom šate s mečom vytaseným proti diablovi, ktorý sa dal s hrmotom na útek. Vzápätí som sa stala taká ľahká, že som sa vzniesla do vzduchu, a nevidela som nič, čo by ma bolo nadnášalo; bolo mi povedané ako predtým, že to je stav milosti. Potom sa mi telo vrátilo dole pomaly a bez pohybu; začalo sa stravovať a vystupovalo hore ako dym, pričom stravovať sa začalo od nôh až k hlave. Bolo mi povedané, že je to stav dokonalosti a spočíva v podriadení tela duchu a ducha Bohu, ktorého hľadá a miluje nadovšetko a pridrižiava sa iba jeho.

12/ Po tomto som bola od spomínaných pokušení oslobodená a naplnila ma veľká túžba celkom seba potlačiť a z lásky k Bohu znášať utrpenia, lebo sa mi zdalo, že božskejšie privádzajú k nemu. Ó! Aké ľahké sa mi vtedy videlo utrpenie! Ale prax mi celkom zmenila názor, totiž bola som ešte príliš zaujatá sebou a nespolupracovala som s mnohými vznešenými túžbami, ktoré mi náš Pán vlieval, a nevyužívala som dobre ten čas.

13/ Mala som vtedy veľkú túžbu po skutkoch pokánia a veľa som ich aj robila s tým, že v nich budem pokračovať celý život; ale po piatich či šiestich rokoch, keď sme prišli do Nancy, vaši dôstojní otcovia⁴, ku ktorým sme chodievali na spoveď, naše pokánie umiерňovali a dovolili nám iba to, čo konáme doteraz.

14/ Zverovala som sa nášmu dobrému otcovi so všetkým, čo sa vo mne dialo i s mojou veľkou túžbou stať sa rehoľníčkou. Navrhol mi dom svätej Kláry v Pont-à-Mousson⁵. Zo začiatku som mala dojem, že môj duch sa k tomu prikláňa, ale netrvalo to dlho. Ani moji rodičia to nijako nechceli aj kvôli veľmi prísnej spoločnosti ich života; radšej ma chceli dať do rehole, kde by nebola žiadna klauzúra, ale návrh rodičov v tejto veci sa mi priechil.

15/ Keď som sa modlila k Bohu, vždy mi prišlo na um, že by bolo treba urobiť nový dom pre dievčatá [novú rehoľnú kongregáciu] a konať v ňom všetko dobro, čo sa bude dať. Doliehalo to na mňa tak nástojčivo, že som to zaraz predložila nášmu dobrému otcovi a prosila som ho, aby ma nechal rozhodnúť sa podľa toho; nijako nechcel a namietal, že ťažko nájdem dievčatá, ktoré by mali, čo treba pre takéto nové povolanie, a k tomu veľa ďalších dôvodov. Mne sa však videlo, že Bohu je možné všetko, ak to bude chcieť, no a neprešlo ani šesť týždňov či dva mesiace a tri dievčatá⁶ prišli za mnou jedna po druhej, zverili sa mi, že náhle pocítili túžbu stať sa rehoľníčkami a pridať sa ku mne, no nevedia, ako získať dovolenie od rodičov. To ma ešte viac utvrdilo v mojom pôvodnom zámere. Hneď som ich zaviedla k nášmu dobrému otcovi. Vykonali si u neho generálnu spoveď a spoločne sme mu povedali o zámere, ktorý som im predtým predložila a ony ho ochotne prijali. Od tej chvíle sme chceli zostať spolu a viesť spoločný život, ale nebolo nám to dovolené.

16/ Mojich rodičov urážali reči a ohovárania roznášané o mne pre tieto novoty v zbožnosti, preto ma dali k alžbetinkám⁷ s regulou svätého Františka. Rodičom som jasne povedala, že to nie je moje povolanie a že tam nijako nemienim zostať. Bola som však zvedavá, čo sa tam robí, a to mi pomohlo znášať tiešeň. Keď som sa lúčila so svojimi spoločníkmi, ubezpečila som ich, že zakrátko budem späť. V ráde som nenašla ani poriadok ani dobré príklady, ako by som si bola želala. Ľudia zo sveta tam mali voľný prístup a so všelijakými svetskými rečami, takže po celý čas, čo som tam bola, trpela som v duchu veľkým nepokojom a často som preplakala väčšinu nocí, ktoré som trávila na modlitbách. Často som písala nášmu dobrému otcovi, aby rýchlo zabezpečil môj návrat, lebo tam som bola vo väčšom nebezpečenstve, ako keby som bola vo svete, čo hneď aj urobil prostredníctvom pani d'Apremont a pani de Fresnel, urodzených dám pri kostole v Poussay⁸, ktoré som už predtým videla, a poznali všetky naše zámery.

Poprosili mojich rodičov, aby ma nechali u nich a rodičia súhlasili. Prišli sme k nim, moje spoločníčky i ja, všetky spolu v predvečer sviatku Božieho Tela; pod vedením nášho dobrého otca sme sa začali veľa modliť, umiетvovať a konať dobré skutky s úmyslom poznať a plniť Božiu vôľu.

17/ Vaši dôstojní otcovia z Pont-à-Mousson boli upovedomení o všetkom, čo sa dialo, a na naliehavé prosby nášho dobrého otca, ktorý sa unúval o tom písať, vyjadrovali svoju mienku. Patrili k nim vtedy dôstojní otcovia Fourier⁹, Nicaud a ďalší.

Po istom vopred stanovenom čase sme sa zišli a mali sme vyjadriť svoju voľbu a vôľu; všetky boli v úplnej zhode, aby sme pokračovali v našich želaných zámeroch. Náš dobrý otec nám podľa nich zostavil Regulu, ktorú zanesol monsignorovi De la Vallée, toulskému biskupovi, aby získal dovolenie žiť podľa nej; biskup dovolenie udelil, schvaľovací dekrét však vystaviť nechcel.

Tým, čo som až doteraz povedala, chcem Vašej ctihodnosti¹⁰ ukázať, že toto povolanie pochádza od Boha.

18/ Keď som raz bola v poussayskom kostole a modlila som sa za jedného môjho príbuzného, ktorý bol v stave hriechu, veľmi sa ma dotýkali urážky páchané proti Bohu a pociťovala som veľkú nechuť žiť, preto som Boha prosila so všetkou vrúcnosťou, ako som mohla, aby som odišla z tohto sveta, kde sa deje toľko nemilého voči jeho božskej Velebnosti; odrazu som sa dostala do vytrženia. Zdalo sa mi, že vidím nášho Pána so svojimi dvoma apoštolmi sedieť vysoko v strede kostola na mieste, kde zvyčajne býva kríž. Pán na mňa láskavo pozrel. Zdalo sa mi, že z veľkej vrúcnosti som sa pozdvihla až k jeho nohám, no hneď som aj klesla dole a bolo mi povedané: "Toto tu nie je cesta, po ktorej máš vystúpiť do neba." Potom sa mi ukázal chodníček uzúčký ako latka, porastený zeleňou, ktorý mal začiatok v kaplnke kostola zasväteného Panny Márii na oltári celkom blízko pri jej obraze a druhý koniec sa dotýkal neba. Keď som sa chcela vydať po cestičke, bolo mi povedané, že ešte nie je čas.

Odvtedy som vždy veľmi túžila, aby som videla zakladať naše zámery pod ochranou Panny Márie, mám vždy veľkú dôveru v jej pomoc a všetko od Boha žiadam prostredníctvom jej božského Syna a cez ňu.

19/ V tom istom roku, keď som bola znovu v kostole urodzených dám a modlila som sa v kaplnke zvanej Boží hrob za upevnenie nášho povolania, zmysly ma opustili a zdalo sa mi, že vidím pred sebou dvoch z vašich dôstojných otcov a v duchu mi bolo povedané, že práve ich mám nasledovať. Od toho času som veľmi túžila stretnúť sa s nimi a môcť sa porozprávať, pretože náš dobrý otec aj pani d'Apremont nám vždy o nich hovorili a veľmi chválili vašu Spoločnosť. Ešte v tom istom roku prišli dvaja zo Spoločnosti za pani d'Apremont. Bolo to naše prvé zoznámenie, no na začiatku nám padlo ťažko nasledovať ich mienku o umierňovaní prílišného umŕtvovania a pokánia, aké sme robili.

20/ V Poussay sme zostali asi len rok, pretože pani opátka a staršie kanonisy pociťovali voči nám nevôľu a povedali, že niektoré z mladších kanonis nás napodobňujú a príliš sa oddávajú zbožnosti. Pani d'Apremont, aby predišla týmto sťažnostiam, kúpila pre nás v Mattaincourte dom, dala ho upraviť a zariadiť. Odišli sme tam, aby sme boli v blízkosti nášho dobrého otca, tak ako sme veľmi túžili.

21/ Raz, ako som myslela na svoju veľkú nechuť prijať úlohu spravovania domu a vedenia sestier, ktorú chceli, aby som vzala na seba – ja by som radšej bola poslúchala a tým získala skôr pomoc aj prostriedok, ako byť milá Bohu – považovala som sa na to za neschopnú; dostala som sa do vytrženia ako tu vyššie a počula som, že Božia vôľa je, aby som úlohu prijala; zdalo sa mi, že mi bol do srdca daný hrot kríža a zvyšok vychádzal z boku. Túto predstavu som v sebe nosila veľa dní a mala som dojem, že kríž tam naozaj mám.

22/ Po istom čase, ako sme bývali v Mattaincourte, vysokopostavené osoby presvedčili môjho otca, a on v snahe vyhnúť sa posmeškom a ohováraniam, ktoré ľudia šíрили o našom novom spôsobe života, ako aj na radu ďalších cirkevných predstaviteľov, rozhodol sa, že ma od našich sestier vezme preč a pošle do Verdunu, do kláštora svätej Kláry, ktorý sa začínal reformovať; odkázal mi, aby som sa na to pripravila a hneď, že príde po mňa už na druhý deň. Útočiskom mi bolo upovedomiť o tom nášho dobrého ctihodného otca a požiadať ho o radu, čo mám rodičom odpovedať. Povedal mi, že rodičov treba poslúchať, že ich návrh je určite na spásu mojej duše, že naše zámery, ktoré sme začali uskutočňovať, nevyzerajú, že sa podaria, možno sú dokonca pokušením, že som vo svedomí zaviazaná rodičov poslúchnuť; spôsobilo mi to veľa trápenia. Keď som videla, že na mňa tlačia zo všetkých strán, obrátila som sa k Bohu a k jeho svätej Matke, a celú záležitosť som veľmi úpenlivo odporúčala našim sestram do modlitieb. V onej noci, keď som sa modlila za to, aby mi Boh ráčil pohnúť srdce k plneniu jeho svätej vôle, ak je taká, ako mi hovoria, zrazu sa ma zmocnila bázeň a chvenie. Dostala som sa do vytrženia a zdalo sa mi, že jedna z našich sestier, či skôr Panna Mária v tej podobe položila mi malého Ježiška do náručia a bolo mi povedané, aby som vytrvala vo svojom prvotnom povolaní a nemala nijaké obavy, že on bude mojou nádejou. Ako som držala Dieťaťko v náručí, v duchu ma naplnila veľká útecha.

Potom som trochu zapochybovala, či nešlo o vidinu (náš dobrý otec ma hneď na začiatku naučil mať sa pred nimi na pozore a povedal, že svoje zámery netreba zakladať na nich, ale usilovať sa skôr o pravú a upevnenú čnosť). Povedala som nášmu Pánovi, že ak to bolo predsa len od neho, keďže mi bolo povedané, že bude mojou nádejou, nech zmení vôľu môjho otca, veď má nad ňou neobmedzenú moc, a tým si budem istá Pánovou vôľou. Tak sa aj stalo, lebo môj otec ma nechal na pokoji a povedal, že od chvíle, ako prišiel po mňa, aby ma odviezol, zmocnila sa ho v duchu veľká bázeň, že by urazil Boha, ak ma bude nútiť. Ponechal mi v mojom rozhodnutí úplnú voľnosť a viac sa už do tejto záležitosti nechcel miešať.

23/ Inokedy, v predvečer sviatku Očisťovania Panny Márie, ktorý si zvlášť uctievam, lebo mi povedali, že to bol deň môjho narodenia i krstu, pripravovala som sa osláviť ho najlepšie, ako som mohla. Ukázala sa mi Panna Mária držiaca svojho Synčeka, podávala mi ho a povedala, aby som ho živila, až kým nebude veľký. Tým sa rozumelo: aby som sa postarala o jeho slávu. Môj duch bol veľmi pokorený aj pozdvihnutý k vznešeným veciam poznania Boha. Nedokázala by som o tom nič povedať iba to, že Boh je čistý duch a že som poznala len odrobinku jeho veľkosti a dokonalosti; porozumela som niečo aj o Svätej Trojici, ktorej som sa klaňala ako Trom v Jednom, predovšetkým ich láske a jednote. Božia veľkosť mi zostala v duchu akoby vpečatená, aj Božia čistota, ktorá ma pobáda túžiť po čistote mojej duše a mať veľký súcit s dušami, ktoré sa protivia Božej vôli; bola by som chcela znášať utrpenie a viackrát obetovať život, len aby sa duše navrátili k prvotnej čistote.

24/ Bola som tiež prenesená do malej domácnosti Panny Márie s malým Ježiškom, kde som zažívala hlbokú útechu pri pohľade na nich, na ich malý nábytok, oddelené lôžka a Ježiškovu malú stoličku.

25/ Odkedy som spoznala skutočné dobro i nebezpečenstvá tohto sveta, mala som vždy veľkú túžbu zomrieť. Niekedy boli tie túžby až prehnane. Pred piatimi rokmi, keď na mňa prudšie doliehali, zdalo sa mi, že už neviem prijať nijakú útechu na tomto svete, iba pri prijímaní Najsvätejšej oltárnej sviatosti, z ktorej som vo viere prijímala všetko dobro mojej duše, a veľmi som túžila často k nej pristupovať.

Jedného rána, keď som pri obliekaní takto pociťovala túžbu zomrieť, lebo ma obťažovalo slúžiť telu v toľkých kadejakých veciach, zrazu som bola zaskočená a zbavená schopnosti telesných pohybov. Vo svojom vnútri som mala dojem, že ma Pán karhá, hovoriac: "Keď som s tebou, má ti to stačiť, ale aj tu ešte hľadáš samu seba." Odvtedy sa tieto veľké túžby umiernili, lebo keď sa dostavia, vzápätí nasleduje krotké a pokojné poddanie sa Božej vôli a odpútanie sa od sebalásky, čomu ma táto Pravda vnútorne učí, že treba milovať Boha pre lásku k nemu samému. A som veľmi spokojná aj s tým, že tu zostanem, dokedy sa mu bude páčiť, ale aj keď ma bude ráčiť z tohto sveta povolať; som tiež celkom spokojná, ak by taká bola Božia vôľa, že nebudem požívať slávu blažených – len nech počujem, ako oni Boha oslavujú a chvália.

26/ Zdá sa mi, že môj duch je veľmi ďaleko od toho, aby sa v niečom spoliehal na seba, ale všetka moja nádej a dôvera sa zakladá na Božej добрote a prozreteľnosti. Práve to ma vedie, zdá sa mi, púšťať sa často do vecí, ktoré prevyšujú moje schopnosti, a niekedy sa nechcem riadiť ľudskými cestami. Pri tomto mi veľmi dobre slúži poslušnosť. Túžim byť naozaj dokonale poslušná, lebo sa mi zdá, že náš Pán má veľké potešenie z duše, ktorá sa v poslušnosti cvičí.

27/ Ešte poviem o pomoci, ktorú som pociťovala od Panny Márie vo veľkom pokušení, ktorým prešla moja duša krátko po tom, čo je tu vyššie. Totiž doliehali na mňa predstavy a vidiny pekelných plameňov telesnosti, dokonca raz v noci sa mi ukázali štyria diabli v ľudskej podobe, ktorí ma svojimi mámeniami zbavili telesných síl aj hlasu a schopnosti kričať; náš Pán to takto dopustil, aby ma naučil poznať, že našich nepriateľov premáha on, keď vidí našu dobrú vôľu. Tí zloduchovia sa ukázali nečistým a strašným spôsobom, hotoví vykonať na mne mrzké činy, a ja som sa nemohla brániť inak, než pozdvihnúť myseľ k nebu a úpenlivo prosiť nášho Pána a jeho svätú Matku, aby ma pred nimi¹¹ ochránili, a hneď som pociťovala božskú pomoc. Keďže diabli nemohli uskutočniť svoje zámery, pochytili ma za nohy a ruky a mykali mnou zo strany na stranu. Bola som celkom rada, že takto zle zaobchádzali s mojím telom, tým som sa mu vypomstila. Celý ten čas som bola v duchu taká zmätená, pokorená a plná nedôvery, že som sa neodvážila pozdvihnúť oči mysle k Bohu.

Keď už som bola v koncoch a prichádzala beznádej, obrátila som sa na Pannu Máriu, Matku zarmútených a úpenlivo som ju prosila, veď som sa zverila do jej ochrany, aby pre mňa získala zásluhy svojho Syna na očistenie mojej duše a ozdobenie jeho milosťami.

28/ Predtým, ako ma začali umárať tieto pokušenia, raz večer sme sa so sestrami modlili a robili si spytovanie svedomia (bývali sme v kláštore Notre-Dame v Nancy); zrak som mala obrátený k oknám nad vchodom do domu, zbadala som štyroch veľkých mužov v čiernom nesúcich horiace fakle, ako sa blížili k našej bráne a chcú vojsť. Bola som celá vyľakaná, že k nám idú tak neskoro nejakí muži. Všetky naše sestry, ktoré tam boli, ich tiež videli tak ako ja. No zrazu muži zmizli a náš dom akoby zachvátil požiar a horel vo vysokých plameňoch. Zostali sme veľmi prestrašené, mysleli sme si, že horí u nás a chceli sme už poslať na ulicu. Keď som sa trochu spamätala, pomyslela som si, že to mohla byť nejaká vidina¹². Upokojili sme sa a pokračovali sme v modlitbe. Vzápätí oheň začal slabnúť a zhlukol sa do veľkej ohnivej gule, ktorú sme videli valiť sa podľubiami vnútorného dvora a za veľkého hrmotu išla spaľnúť do spoločných miest potreby.

29/ V dobe týchto pokušení som zanechala všetky ostatné pobožnosti a modlila som sa iba kajúce žalmy. Často som cítila okolo seba veľmi nepríjemné pachy ako síru a iné pekelné zmesi, tak sa domnievam, a ešte často tieto zápachy cítim, keď sa blíži pokušenie alebo umáranie. Na zväčšenie mojich strastí náš Pán dopustil, že vaši otcovia zapochybovali o mojom duševnom stave a obávali sa, aby v mojej duši nebolo čosi skryté, čo nechcem vyjaviť, čo som nezistila. Začala som však pochybovať spolu s nimi, že som možno posadnutá alebo niečo ešte horšie, čo som nechápala.

30/ Prišlo na mňa veľké trápenie v súvislosti s istým spovedníkom, a bolo to jedno z najdotieravejších osídíel, ktoré mi diabol nastavil, aby mi umáral ducha¹³. Bývali sme v meste,¹⁴ náš dom bol veľmi ďaleko od domu vašich otcov a náš ctihodný otec¹⁵ považoval za vhodné, aby sme sa v meste často neukazovali, aby sme na duchovné vedenie chodili k jednému z vašich otcov iba raz za mesiac a že na bežnú spoveď máme chodiť k istému dobrému diecéznemu kňazovi, ktorý býval bližšie k nám. Mal povest' počestného, veľmi schopného muža a veľmi starostlivého o veriace, ktoré viedol. Hoci bol zbožný, nemal celkom také rozlišovanie ani iné vlastnosti, ktoré som pri svojich duchovných ťažkostiach potrebovala. Priviedol ma do veľkých rozpakov a hlbokého znepokojenia pod zámienkou, že mi chce pomáhať pri pokušeníach¹⁶. Po istom čase mi dôstojný pán Baccarat, náš mimoriadny spovedník¹⁷ povedal, že ten človek nie je vôbec pre nás vhodný, lebo sa správal príliš uvoľnene a dôverne. Hneď som sa prestala u neho spovedať; keď to zistil, veľmi sa nahneval a pri našich častých stretnutiach mi vyjadroval nespokojnosť, niekedy mi dokonca hovoril netaktné a neslušné slová¹⁸. Akokoľvek som sa snažila zbaviť sa ho, stretnutiu som sa vyhnúť nemohla. V dôsledku strachu pred ním (alebo z Božieho dopustenia, aby som sa viac pocvičila) stávalo sa, že počas mojich prudkých pokušení vynáral sa mi často v predstavách, čo ma privádzalo k veľmi veľkým mukám vo svedomí. Keď som videla, v akom som nebezpečenstve a keďže na listy, ktoré som písala nášmu dobrému otcovi, som nedostávala dovoľenie odísť z mesta, kde som bývala¹⁹, rozhodla som sa za ním osobne zájsť a povedať mu, v akom stave sa nachádzam. Nevládala som ďalej pre obavy a veľmi som sa bála, že prídem o rozum. Nemohla som a ani som sa neodvážila zaspáť pre mnohé zlé vidiny. Celkom som stratila chuť do jedla a vychudla som. Nemohla som uveriť spovedníkom z radov vašich otcov, ktorí mi vraveli, že Boha neurážam. Predpokladala som, že som stále pri jasnom vedomí a pri rozume, že trvalo a vždy odolávam; vtedy mi to však chýbalo a mala som dojem, že moja súdnosť je zatemnená; v tom spočívali moje škrupule.

31/ Keď som bola pri našom dobrom otcovi v Mattaincourte, kde som zostala asi osem mesiacov takto umáraná, niekedy som si v duchu hovorila: keby náš Pán dovolil zabiť sa, spravila by som to oveľa radšej, než sa nachádzať v takomto stave, a bola by som rada a z celého srdca prijala akúkoľvek smrť, keby mi Boh ráčil dať na výber²⁰.

32/ Pokušenie skončilo takto. Po viac ako dvojiročnom utrpení, v deň Narodenia Panny Márie bola som v Mattaincourte na vešperách a pri speve *Ave Maris stella* som pozdvihla svoju dušu i nádej k Panne Márii; pokorne a úpenlivo som ju prosila, nech mi vymôže u svojho Syna, aby som ho v tomto pokušení nikdy neurazila. A keď sa došlo k veršu *Virgo singularis*, pripojila som sa s túžbou chváliť Boha za výnimočnosť panenstva Panny Márie; prišla som do vytrženia a videla som pri sebe diabla celého vydeseného, ktorý si volal na pomoc ďalších troch, čo boli síce veľmi ďaleko, ale videla som ich. Všetci však boli zahnaní a od tej chvíle som bola od tohto pokušenia celkom oslobodená. Z vďačnosti za toto dobrodenie od Panny Márie, keď sa modlím ruženec, po každom desiatku opakujem *Virgo singularis*.

33/ Pri uchváteniach a vytrženiach²¹, čo som doteraz spomenula ako aj pri ďalších, do ktorých sa niekedy dostanem, dušu mi naplnia osvietenia tak, že túžim a vzdychám po božských dokonalostiach, niekedy osobitne po niektorej z nich, inokedy po svätom Kristovom človečenstve. Nebývajú až také časté a považujem za veľké dobro i Božiu priazeň, že nikto si to nevšímol, pokiaľ viem. Prídu mi náhle bez toho, že by som ich predvídala alebo tušila. Trvajú mi krátko a neviem, či mám vtedy oči otvorené, ale nevidím, nepočujem ani neviem, kde som. Keď sa mi to stane, zostávam na kolenách alebo v polohe, v akej práve som. Keď prídem k sebe, neviem sa zdržať a ešte po tom dlho vzdychám aj pri tom, čo robím, pri práci, pri jedle, aj keď sa v noci zobudím. Naše sestry si myslia, že je to z choroby alebo z nejakého duševného trápenia; niekedy im aj poviem menšie dôvody. Zdá sa mi, že by bolo pre ne veľkým pohoršením, keď ma vidia takú plnú úbohostí a nedokonalostí, že sa mi dostáva podobných vecí. Ani sama sa neviem dosť vynačudovať, ako sa to môže vo mne diať, keď som taká, aká som, ak tie veci pochádzajú od Boha; len preto, že je nekonečne dobrý a milosrdný, chce svojimi návštevami podopierať moju slabosť a vlažnosť.

34/ Napriek tomu som veľmi často vyprahnutá, bez zbožnosti, so zatemneným úsudkom a plná zmätených myšlienok. Keď sa nad tým niekedy zamyslím, spokojne by som takto zostala celý život, ak by som bola dosť silná vo vytrvalosti dobre slúžiť Bohu, a zdá sa, že duša sa mi s tým uspokojí, lebo takto viac cíti svoju úbohosť. V tomto období sa veľmi rada modlím žalm *De profundis*, lebo z hĺbokosti svojej ničoty, svojho nič volám k Bohu všetkej veleby a nepochopiteľnej veľkosti.

35/ Tu ešte poviem, že niekedy mám videnia zlých duchov, ktorí mi chcú nahnať strach, ale nebojím sa ich, lebo verím, že majú moc len z Božej vôle. Zo začiatku ma chceli niekedy uviesť do nepravých vytržení tak, že ich privádzali na mňa postupne, dávali mi ich tušiť už zďaleka, aby ma zlákali privoliť k nim z určitej zvedavosti, čo Boh mi vždy dal milosť rozpoznať, lebo vábenia zanechávali v duši len temnotu. Tak som sa obracala na nášho Pána a prosila som ho, aby ma nedal oklamať; a že sa považujem skôr za hodnú pekla, než toho, čo patrí len svätým.

36/ Viackrát sa mi zlí duchovia ukázali ako škaredí a znetvorení muži; no stratili hneď, ako som mala silu prežehnať sa. Inokedy akoby ruky, ktoré sa pohybovali a chceli sa ma dotknúť. Schytila som ich, hodila o zem a v mene Božom som vyslovila nad zlými duchmi zlorečenie.

37/ Raz, už som ležala, no nespala som, ukázal sa mi zlý duch ako veľká ohnivá guľa, ktorá sa na mňa valila, že ma pohltí v plameňoch. Najprv som sa zľakla, lebo na nič menej som nepomyslela. Iný raz sa mi tiež stalo, keď som bola na svojej posteli, že ma zaskočila vidina divokého zvera s veľkými ušami, iskriacimi očami a širokými labami, ako sa na mňa zúrivo vrhá, no len čo som sa prežehnala, rozplynul sa. Na začiatku nášho povolania sa mi tiež stalo, že pre vidinu som sa nemohla pohnúť a cítila som pri sebe zlého ducha. Raz mi chcel železným hákom prebodnúť ústa a donútiť ma, aby som ho prehltla. Inokedy ma tým hákom ťahal za ruky; v duchu som povedala, že z lásky k nášmu Pánovi to rada chcem zniesť.

38/ Keď som prvýkrát bývala v Nancy, raz v noci som vstala a chcela som zísť dolu schodmi vedľa našej izby; svietil mesiac. Uprostred schodiska som zbadala čierny príznak v podobe muža. Najprv som sa z obavy trochu zachvela, ale hneď som sa vzchopila tým, že som sa prežehnala a rozhodla som sa prejsť popri ňom, a keď som mu v mene Ježiša Krista položila ruku na hlavu, stratil sa.

39/ Keď som bola predstavenou vo Verdune, počas Julierskych bojov²² prechádzalo veľa vojenských oddielov, ktoré v meste často spôsobili náhly poplach. Úpenlivo som prosila Boha, aby mesto ráčil ušetriť a zmierniť svoj hnev. Boli mi ukázané mnohé útrapy, ktoré vytrpí úbohí roľníci, no mesto bude uchránené. Raz ráno, keď som ležala v ošetrovni veľmi chorá, zdalo sa mi, že istý verdunský mešťan celý vystrašený vošiel do izby, s veľkou prudkosťou odhrnul záves a povedal mi: „Mesto je obsadené, nepriatelia sú vo vnútri.“ Kým mi to hovoril, videla som veľkú ohnivú guľu hodenú na mňa do posteľe. Bola to vidina.

40/ Náš Pán mi dal od našich začiatkov milosť, že sa diabla nebojím. Jeho moc sa mi zdá taká malá, že sa dá ľahko premôcť menom Ježiša Krista. Na tomto svete nepovažujem nič za ťažké a nebezpečnejšie ako pokušenia a vzbury tela.

41/ Pretrpela som silné pokušenia proti viere, niekedy ohľadom milosti, slobodného rozhodovania a nesmrteľnosti duše, proti Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej, ohľadom cirkevných ceremónií a mnohé iné heretické veci, no vôbec som nevedela, o čo ide. Odvtedy som sa však z kázni a čítania duchovných kníh naučila, ako im treba odporovať. Mala som hrozné pokušenie

veriť, že slnko je Boh. V takomto nepokoji som bola štyri alebo päť mesiacov, plakala som a modlila som sa vo dne v noci, ale nevedela som tú myšlienku ani vyriešiť, ani sa jej zbaviť. Bolo to na začiatku môjho pobytu v Saint-Mihiel.

42/ Jedného dňa som sa modlila k Bohu tak vrúcne, ako mi len bolo možné, aby sa dobrý vojvoda Henrich²³ neoženil s princeznou Katarínou Bourbonskou²⁴, pretože bola hugenotka; dostala som sa do vytrženia a zdalo sa mi, že vidím veľké mračno hadov s rozprestretými krídlami letiacich nad krajom, kde bolo niekoľko ľudí; hady sa snažili zletieť im na hlavu a každého uštipnúť. Pritom som počula, že to predstavuje mračno bludárov, ktorí sa mali dostať do Lotrinska. A ako som sa ďalej vrúcne modlila, aby k nešťastiu nedošlo, zdalo sa mi, že vidím hlbokú priepasť, do ktorej tá dáma chcela uvrhnúť iných, ale z nepozornosti do nej spadla sama.

43/ Ďalší raz mi dušu naplnilo veľké vnútorné svetlo. Bola som vtedy zahľbená do zbožného uvažovania, už ani neviem o čom; svetlo ma priviedlo k vedomiu ničoty, videla som svoje nič, ako som opantaná mnohými chybami a nedokonalosťami. Dostala som sa do vytrženia a zdalo sa mi, že vidím pri sebe svätú Annu, ktorá ma objala, potom vzápätí zmizla.

44/ Často sa mi v spánku ukazujú veci, ktoré sa majú stať a týkajú sa mňa alebo súvisia s Kongregáciou. Mám z toho trápenie, lebo sa obávam klamu, hoci vôbec tomu neverím, ale veľmi často je to pre mňa znamenie, že sa veci môžu udiť tak, ako som videla; odovzdávam ich nášmu Pánovi, nech urobí, ako bude ráčiť. Najčastejšie sa dejú tak, ako som ich videla.

45/ Zabudla som povedať, že hneď ako som si urobila prvú generálnu spoveď, zdalo sa mi, že vidím procesiu oblečenú do bieleho a myslela som si, že ide o rád svätého Františka. Ako som ju nasledovala, priviedli ma k miestu, kde stáli štyri hrubé stĺpy celé ovinuté krásnou látkou. Medzi dvoma stĺpmi sedela svätá Klára a svätá Alžbeta. Predstavila som sa im a opýtala som sa, ktorá z nich ma chce prijať za svoju dcéru, ale nechcela ma prijať ani jedna ani druhá, ukázali mi na niečo uprostred štyroch stĺpov a povedali, že to je moje povolanie. Bola to kolíska, do akej sa ukladajú deti, v prostriedku tam bolo akoby zasadené steblo ovsu s kláskami a zrnom. Dookola bolo čosi, čo ho podopieralo. Pri koliske bolo veľké železné kladivo, ktoré samo od seba udieralo na steblo zakaždým, ako sa kolíska nakláňala z boku na bok. Prišlo mi na um, že povolanie, v ktorom budem, pretrpí veľa prenasledovaní, ale nerozpadne sa; toto mi chcelo vyjadriť steblo samo veľmi krehké, ale kladivo ho nemohlo zlomiť ani rozdrviť, lebo náš Pán ho urobí pevným a stálym.

46/ Na začiatku reformy rehoľníčok svätej Kláry vo Verdune vaši otcovia z Pont-à-Mousson radili nášmu dobrému otcovi, aby nám všetkým prikázal ísť medzi ne, pretože si to želal dôstojný otec Fleurant²⁵ aj Matky toho kláštora, a s touto žiadosťou osobitne vyslali svojho pokladníka²⁶ do Mattaincourt, aby o to požiadal nášho dobrého otca, ktorý nám to predložil a celou silou naliehal, aby sme uverili mienkam vašich dôstojných otcov, ktoré mu k tomu vyjadrili. Bol to jeden z najväčších rozporov, aké som v duši mala, pretože hovorili, že taká je Božia vôľa a naše zámery sú pokušením. Polroka sme bez prestania volali k nášmu Pánovi, nech k tomu prikloní našu vôľu, keďže sa hovorilo, že je to jeho vôľa, ale na také niečo sme nemohli ani pomyslieť. Povedali sme nášmu dobrému ctihodnému otcovi, že by sme nevedeli vstúpiť do rehole, kam nedokážeme cítiť povolanie.

47/ Neskoršie po týchto návrhoch, raz večer sa mi zdalo, že som v jednom z vašich domov²⁷, kde bol vnútorný dvor, po ktorom veľká skupina vašich otcov chodila dokola akoby v procesii a naše sestry sedeli v kúte blízko kláštornej brány; ja som držala drevené hrable, s akými sa hrabe na lúke seno a dala som sa do zhrabovania všetkých slamiek, čo boli po dvore, aby som ich zužitkovala. Nikto z otcov mi nevenoval najmenšiu pozornosť, vyzerali, že mojou prácou pohŕdajú, až na jedného medzi nimi, ktorý vyzeral veľmi úctyhodne a bol pre ostatných autoritou; láskavo na mňa pozeral a naznačil mi, aby som vo svojej činnosti vytrvala. Keď som prišla k sebe, počula som, že to bol svätý otec Ignác, kto ma povzbudzoval vyučovať malé dievčatá, ktoré sa cenia tak málo ako slamky. Počula som však zrozumiteľne aj hlas, ako mi hovoril: "Chcem, aby tieto dušičky, ktoré sú ako nemanželské deti opustené vlastnými matkami, mali odteraz matku v tebe."

48/ V roku 1603 pán kardinál Karol Lotrinský²⁸ si prijal, aby sme prišli do Nancy. Vaši otcovia, ktorí boli v tom meste, rozhodli spolu s naším dobrým otcom, že sa tam pôjdeme usídiť, k čomu sme cítili veľkú nechuť (bývali sme už v Saint-Mihiel), lebo Nancy sme považovali pre nás za nevhodné, pretože tam bol Dvor²⁹ a veľa ľudí, ktorým sa nebudeme môcť vyhnúť, neboli sme uzavretí [klauzúrovaní]. V spánku mi bolo povedané, že je dobre tam ísť, že tam budeme veľa trpieť pre ťažkosti a ohovárania, ale že tam tiež vykonáme aj dostaneme plno dobra na Božiu slávu.

49/ Ako sme dlhšie bývali v spomínanom meste, začala som sa veľmi starať, aby sme mali vlastný dom, kde by sme mohli pohodlne bývať. Nemali sme ani peniaze a domy aj pozemky boli príliš drahé, ako viete. Raz večer som v spánku videla na starých hradbách Pannu Máriu, ktorá sa mi sťažovala, že ju na tom mieste zanedbali. Na to som sa zobudila a rozmýšľala som, kde by sme mohli nájsť nejaký dom, a počula som, ako mi hovorí hlas, že je už celý postavený. Nasledujúceho dňa prišiel k nám pán prímas³⁰ a povedal, že kláštor Notre-Dame v Starom meste Nancy je na predaj, pretože pán kardinál vykázal tamojších rehoľníkov, keď nechceli prijať reformu kláštora, ktorú im chcel spraviť. Po mnohých mrzutostiach a protivenstvách sme kláštor kúpili za šesťtisíc frankov, čo sme nadobudli Božou prozreteľnosťou.

50/ Aj náš dom v Saint-Nicolas mi bol predstavený v spánku ako ten predtým. Bolo mi povedané, že treba nazbierať naše kvety zo záhrady v Nancy a presadiť do Saint-Nicolas. Po istom čase (s mnohými usmerneniami a dobrými radami) poslali sme niekoľko našich sestier do domu vašich otcov, ktorý nám predali za sedemtisíc frankov.

51/ Mala by som ešte veľa čo povedať, keby som chcela podrobne porozprávať o prejavoch Božej prozreteľnosti na nás, ale pre môj zámer to nie je nutné, iba prosím vašu ctihodnosť, ako to aj ja často robím, modlite sa za mňa k nášmu Pánovi,

aby som sa mu páčila, a keďže poznám jeho cesty a jeho hlboké myšlienky, nech nešetří ani prútom ani palicou a zošle na mňa strasti aj horkosti, hoci sa pri týchto slovách trasiem, lebo moja neskrotená prirodzenosť sa ich mimoriadne obáva. Ale dúfam, že ak mi ráči dať takéto príležitosti, dá mi aj milosť znášať ich trpezlivo, aby som mohla od neho obsiahnuť posledné odpustenie a naveky ho chválila. To je moja jediná ambícia.

52/ Spomínam si, že tri roky pred tým, než som išla bývať do Verdunu, bolo mi mesto predstavené v spánku presne tak, ako vyzeralo, keď som tam prišla, a bolo mi ukázané aj nič, čím som tam mala trpieť dlhý čas. Bola som privedená na vyvýšené miesto blízko Saint-Vanne³¹. Odtiaľ mi bolo ukázané jedno veľké francúzske mesto rozprestierajúce sa na rovine a od Verdunu veľmi vzdialené, do ktorého sme mali tiež ísť: bol to Châlons. Keď som tam o niekoľko rokov prišla, videla som, že je to on. S údivom som si uvedomila, že som mesto vlastne už videla z Verdunu, a nevedela som pochopiť ako to, že náš zrak siaha tak ďaleko.

53/ Vo Verdune som strávila pol roka vo veľkom duševnom pokoji, pretože dôstojný otec Le Brun³² mi vyriešil [zbavil ma] viacero vecí, ktoré mi spôsobovali trápenie v predchádzajúcich rokoch. Zrazu ma moje veľké pokušenia začali sužovať znovu a tak násilne ako doteraz nikdy: pokušenie zmyselnosti a pokušenie beznádeje. Vždy prichádzajú spolu, aby ma viac sužovali. V duši som bola taká stiesnená, že sa mi zakaždým zdalo, že prídem o rozum, až mi tie krajnosti spôsobili ťažkú chorobu, čo trvala dosť dlho. Zlý duch znova začal dorážať hlavne vtedy, keď som odvádzala naše sestry do Châlons. Lebo ako sme opustili brány Verdunu, zdalo sa mi, že na dušu sa mi vrhá mračno diablov, cítila som ich zúrivy útok počas celej cesty; aby som im odolala a premohla ich, spievala som si hymny a nábožné piesne.

54/ Dochytli ma s príšernými násilnosťami. Prvú noc na spiatocnej ceste – totiž nocovali sme v hostinci, kde bola iba jedna posteľ, prenechala som ju svojej spoločníčke a ja som si ľahla na zem, lebo som urobila sľub, že nebudem s nikým spať na jednej posteli – keď som si myslela, že už spím, odrazu diabli v podobe mužov ma svojimi kúzľami zbavili schopnosti pohnúť sa a vstať. Zbavili ma tiež reči³³; začali robiť hanebnosti a chceli sa ma dotknúť. Pocítila som v tele pekelný oheň až požiar. Iba môj duch zostal slobodný, bol však silno sužovaný odporovaním pokušeniu. Upriamila som ho na Ježiša a jeho svätú Matku a povedala som im, že keď dopustili, aby mi zostal slobodný iba duch, nech ho posilnia a za mňa vykonajú, že ich nijako neurazím. Takto som bola sužovaná celú noc bez toho, že by diabli mali moc dotknúť sa ma. Pani hostinská veľmi ochorela. Po dome sa začalo pobeňovať. Do izby priniesli sviecu a to ma vídiny zbavilo.

55/ Tie podoby zlých duchov sa mi ukázali viackrát a spôsobili mi v nohách akési kúzlo [čary], aby som pocítovala akoby vzruchy, až bol oheň vzbury tela tak silno rozpálený, že som nedokázala zadržať vonkajšie pohyby tela. A hlavne v tomto mám škrupule. Niekedy, keď som sa chcela zhodiť z posteľe, objavila sa akási mužská postava, aby ma tam zadržala³⁴.

56/ Tieto pokušenia mi trvali vo Verdune celé dva roky a popri nich som mala aj ďalšie horkosti, čo sa ma silno zmocňovali: išlo o určité nezhody, ktoré zrejme vniesli do našej Kongregácie neporiadok. Dostali sme od toulského biskupa³⁵ zakladacie listiny, podľa ktorých sme sa mali riadiť regulou svätého Benedikta, čo však, podľa mňa, vôbec nezodpovedalo nášmu povolaniu. Veľmi vrtúne som túto záležitosť odporúčala nášmu Pánovi. Dostala som vo vnútri odpoveď, že nebude ustanovená tak, ale iným spôsobom a na moju spokojnosť. Porozprávala som to dôstojnému otcovi Lebrunovi. A stalo sa tak, ako mi bolo povedané z Božej milosti.

57/ Zabudla som tu uviesť, že v siedmom alebo v ôsmom roku nášho povolania ma veľmi silno znepokojovala netrepezlivosť a nedôvera, či uvidím úspešné naplnenie našich zámerov, v ktoré som až dovtedy dosť pevne dúfala. Ale vyskytlo sa veľa malých neporiadkov a nezhôd, vyvolaných jednak diablom ako aj našou nedostatočnou skúsenosťou. Zapochoybovala som, či mám vytrvať vo svojich nádejach, že v poslaní dožijem svoje dni. A keďže náš dobrý otec spovedník vedel dobre o všetkom, povedala som mu raz veľmi znepokojená, že chcem prosiť Boha i Pannu Máriu, aby mi dali v tomto poznať svoju vôľu, lebo on sám mi nijako nedáva riešenie. Keď som jedného dňa pocítovala znepokojenia viac než obvyčajne, objavil sa predo mnou biely prízrak. Urobila som znamenie kríža: vzápätí zmizol a vo vnútri mi bolo povedané, že to bol duch, ktorý ma pod rúškom pekných dôvodov pokúšal k nedôvere a k netrepezlivosti. V tej chvíli som pocítila, že ma v duchu posilnila nová nádej a povzbudenie, že v povolaní dožijem svoje dni.

58/ Keď ma z Verdunu zavolali, aby som sa vrátila do Nancy, veľmi ťažko som sa k tomu odhodlávala pre istú príležitosť, ktorá vo mne vyvolávala obavu pred pokúšením. No keď som videla, že do Nancy treba ísť, povedala som nášmu Pánovi, že ma tam musí chrániť, veď tam idem z lásky k nemu a s tým úmyslom, že tam nezostanem, ak mi milosť nedá. Strávila som tam dva a pol roka³⁶ a v tej veci celkom na pokoji. Ale týždeň po našom príchode do tohto kláštora³⁷ začali pokušenia znova a sužovali ma plných desať mesiacov takmer bez prestávky, ako som vám povedala, a bojím sa na to čo len pomyslieť.

59/ Raz ma takéto pokušenie sužovalo celú noc až do druhej či tretej ráno, a keď som úpenlivo poprosila Pannu Máriu, nech mám aspoň trochu oddychu, zaspala som. Keď som sa na zvonenie o štvrtej ráno zobudila a otvorila oči, uvidela som Pannu Máriu v strede mojej izby. Bolo jasne vidno. Zvolala som k nej: "Moja predrahá Matka a Pani!" Veľmi som to potom ľutovala, lebo hneď zmizla; v duši som k nej pocítila novú dôveru a som presvedčená, že mi vyprosila pokoj, ktorý som prežívala od jej Narodenia. Totiž práve v ten deň som bola vo svojej izbe veľmi smutná a ťažko som sa odhodlávala k sľubom; videlo sa mi, že ak zopakujem sľub čistoty, ktorý som už urobila, a bude už slávnosť³⁸, hriech bude tým

väčši; keď som videla, aká som po každej stránke úbohá, neodvážila som sa dúfať v Božiu milosť dostatočne veľkú na to, aby som ho neurazila.

60/ Ako som bola v týchto trápeniach, odrazu môj duch bol uchvátený a obnovila sa v ňom tá trocha dôvery, ktorú som mala, s istotou v pomoc Božej milosti. Zaliali ma sladké slzy, čo je u mňa celkom nezvyčajné, aj keby šlo o neviem akú príležitosť, iba zriedkavo pri podobnom stretnutí, ktoré je od Boha, predpokladám, aby podoprel moju slabosť a dal mi tak pocítiť prejavy svojho preveľkého milosrdenstva. Lebo keď tieto uchvátenia prídu, najčastejšie utišia všetky moje vonkajšie zmysly, vždy mi zanechajú pamäť naplnenú a vôľu roznieť láskou k Bohu s veľkou túžbou, nech vždy vo mne uskutočňuje svoju svätú vôľu. Uchvátenia sa mi nedostávajú uprostred veľkých pokušení, nie pri pocitovaní vzbury tela, ale potom, keď je moja duša veľmi pokorená; a najčastejšie tiež pri uvažovaní nad nekonečnými zásluhami svätého života a utrpenia môjho Spasiteľa, ktoré by som si želala mať stále na pamäti.

61/ Naposledy som bola týmito pokušeniami väčšmi znepokojovaná v istý večer, keď som vošla do svojej izby, v duchu som bola celkom v pokoji, bez rozrušenia či nevyrovnanosti; zasdalo sa mi, že vidím čierny príznak v kúte, kde som sa zvyčajne umŕtvovala. Zapochybovala som, či sa mám umŕtvovať alebo nie. Rozhodla som sa, že to predsa urobím, aby som svoju predstavu prekonala. Zrazu som pocítila také silné pokušenia, že som už nevedela, kde som-čo som, a trvali mi celú noc.

62/ Zabudla som povedať, prečo som urobila sľub, že budem spávať sama, ako som predtým spomenula. Keď som ešte bývala v otcovskom dome na začiatku môjho povolania, v jednu noc som ležala celkom oblečená spolu s jednou dievčinou a ako som jej rozprávala o veciach spásy, zrazu ma zarazil taký dotieravý pekelný zápach, že som bola nútená zísť z postele. Dievčina však nezacítila nič. V oblečení, ktoré som mala vtedy na sebe, niečo z toho zápachu zostalo už natrvalo. V tej chvíli mi napadlo, že náš Pán chcel, aby som spala sama. Zaraz som taký sľub urobila. Často cítim podobné zápachy, keď na mňa chce prísť nejaké umáranie. Niekedy predchádzajú aj moje veľké pokušenia.

63/ Som na rozpakoch, keď mám opísať dva-tri príklady istých prejavov dôvery, ktoré sa mi niekedy stanú; pritom zo mňa v tom nie je nič, iba zlo. Som málo umŕtvená, keď mi ťažko padne o nich hovoriť, ale nech vaša ctihodnosť všetko posúdi a upozorní ma na veci, čo si mám dať na poriadok, aby som sa Bohu viac páčila. Prvý či druhý rok nášho povolania, keď sme boli v Mattaincourte, jedna z našich sestier veľmi trpela pre zlé trávenie žalúdka spôsobené pôstmi, ktoré sme držali. Len čo trochu niečo zjedla, vzápätí všetko vyvrátila v takých prudkých bolestiach, že bola na poľutovanie. Pocítila som pohnútku rozkázať jej pod poslušnosťou, že to už nesmie urobiť, nie preto, že by som bola mala v úmysle nútiť ju zadržat' jedlo nasilu, ale v nádeji, že Boh ju cez túto čnosť uzdraví, čo sa aj stalo: ešte v tú hodinu bola z nevoľnosti uzdravená.

64/ Druhý raz, keď sme boli vo Verdune, urobili sme si dostatočné zásoby obilia na celý rok, no dalo sa doň toľko chrobákov [pilúsov], že proti nim nebolo žiadneho ľudského prostriedku. V tej dobe mi bola blízka pobožnosť k úcte mena Pána Ježiša a Panny Márie, aj k ich služobníkov svätému Ignácovi, do ktorého som vložila svoju dôveru. Povedala som slúžke, aby zarovnala obilie na vrstvy a označila ich spomenutými tromi menami. Vďaka tomuto prostriedku bolo po všetkých chrobákoch, takže za celý rok sa už neukázal ani jediný.

65/ Raz v Nancy, predtým ako sme sa stali rehoľníkmi³⁹, povedala som: „Ak by sme dostali tento týždeň nejaký milodar, bude na kúpu sviečok, aby sa zažali v kaplnke, keď sa budeme modliť ofíciom.“ Zásobovačka s tým robila ťažkosti, pretože chýbalo veľa vecí do kuchyne. Povedala som jej: „Ak náš Pán pošle jedno aj druhé, to budete dobre prekabátená!“ V ten istý deň nám poslali značnú sumu peňazí aj sviečky, čo nám slúžili celý rok, a bolo to od osoby, na ktorú by sme si nikdy neboli pomysleli.

66/ Na veľkonočné sviatky som bola raz za bieleho dňa s istou veľmi zbožnou a duchovnou osobou, rozprávali sme sa horlivo a zanietené o zmŕtvychvstání nášho Pána; zrazu sme obidve videli, ako zapálená pochodeň prešla dookola po izbe. Potom zmizla. Prežehnali sme sa. Ak by sme boli chceli prikladať vieru dobrým pocitom, ktoré to v nás zanechalo, boli by sme povedali, že to bol znak prítomnosti nášho Pána.

67/ Keď som bývala v Paríži u Matiek uršulínok na predmestí svätého Jakuba, raz som bola v chóre s rehoľníkmi a pocítila som naliehavú túžbu spoznať, čo by som mohla vykonať pre nášho Pána ešte milšie, a prosila som ho za ten úmysel. Vo vytržení mi bolo povedané, že navonok i vnútorne mám skúmať, či všetky moje skutky boli vždy konané čisto z lásky k Bohu.

68/ Iný raz v Nancy, prechádzala som sa sama a rozjímala som o čistote pri zjednotení sa s Ježišom Kristom na druhom svete, hlboko som vzdychala v túžbe po smrti. Náhle som bola zastavená a bolo mi povedané: „Nestačí ti, keď som s tebou tu? Chráň sa sebalásky!“

69/ Dva alebo tri mesiace tu pred mojou obliečkou modlila som sa k Ježišovi Kristovi, aby svojimi zásluhami zotrel moje hriechy. Veľmi som ľutovala, že som si nezachovala čistotu duše od detstva. Vo vytržení sa mi zdalo, že sa rozprávam s naším Pánom najprv o posvätení svätého Jána Krstiteľa, a keď som mu povedala: "Môj Pane, udelil si väčšie milosti ešte ďalšej zo svojich stvorení," povedal mi: "Chceš povedať mojej milovanej Matke? Hovorím ti, že mám aj v nej zaľúbenie!"

70/ Pred niekoľkými mesiacmi som bola na svätej omši v chóre, kde boli všetky rehoľníčky; prosila som vrúcne nášho Pána, aby mi natrvalo vtlačil do pamäti svoje umučenie a príklad svojho svätého života. Odpovedal mi: "Pozri sa vždy jedným okom na mňa a druhým na svoje chyby, aby si ich naprávala, a túžba sa ti splní."

Končím, vrhajúc sa k nohám Spasiteľa, zvolávam jeho milosrdenstvo a úpenlivo vás prosím, vymôžte ho pre mňa pre Kristove zásluhy.

V origináli je napísané rukou dôstojného otca Jeana Guéreta, rektora noviciátu Spoločnosti Ježišovej: „Matka Alexia Le Clerc z Remiremontu, prvá rehoľníčka Kongregácie Notre-Dame napísala horeuvedené vlastnou rukou.“